

РИК РИЪРДЪН ЛИО ВАЛДЕС И ТЪРСЕНЕТО НА БЪФОРД

Част 0 от „Героите на Олимп“

Превод от английски: Александър Драганов, 2012

chitanka.info

Според Лио проблемът бе в препаратите на „Уиндекс“. Сега целият проект, който му беше отнел два месеца от живота, можеше буквално да избухне в лицето му.

Лио обвиняваше себе си, задето бе постъпил толкова глупаво, и не спираше да обикаля бункер номер девет, докато приятелите му напразно се мъчеха да го успокоят.

— Всичко е наред — каза Джейсън. — Тук сме, за да помогнем.

— Само ни кажи какво се е случило — настоя Пайпър.

Слава на боговете, те се бяха отзовали бързо на молбата му за помощ. Лио нямаше към кого друг да се обърне. Това, че най-добрите му приятели бяха на негова страна, го накара да се почувства по-добре, макар все още да се съмняваше, че ще успеят да предотвратят катастрофата.

Джейсън изглеждаше спокоен и уверен в себе си, както винаги. Русата коса и небесносините му очи го правеха да изглежда красив като сърфист. Белегът на устата и мечът на кръста му придаваха вид на опасен човек, който може да се справи с всичко.

Пайпър стоеше до него. Носеше джинси и оранжевата си лагерна риза. Дългата ѝ кафява коса бе сплетена на плитка, а кинжалът Каторпсис блестеше на колана ѝ. И въпреки всичко пъстрите ѝ очи блестяха, сякаш се опитваше да потисне усмивката си. Сега, след като официално бяха гаджета с Джейсън, Пайпър изглеждаше така почти постоянно.

— Добре — пое си дълбоко въздух Лио, — хубаво. Но проблемът е *сериозен*. Бъфорд го няма. И ако не успеем да го намерим, всичко наоколо ще избухне.

Щастието в очите на Пайпър помръкна.

— Ще избухне? Ами... добре. Само се успокой и ни кажи кой все пак е Бъфорд.

Вероятно не го правеше нарочно, но като дете на Афродита, Пайпър можеше да *очарова* хората с *гласа си*. Лио почувства как мускулите му се отпускат. Умът му се проясни.

— Добре — каза той. — Елате.

Той ги поведе през хангара, като внимателно заобикаляше някои от по-опасните си проекти. Лио бе прекарал в бункер номер девет по-голямата част от двата си месеца престой в лагера на нечистокръвните. В крайна сметка той бе открил изгубената работилница. Сега я чувстваше като втори дом. Осъзнаваше обаче, че приятелите му все още се чувстват некомфортно в него.

Не ги обвиняваше. Построен в основата на варовикова скала, дълбоко в гората, бункерът бе отчасти оръжейна, отчасти работилница и отчасти скривалище, с щипка загадъчност, напомняща Зона 51^[1]. Имаше редици скамейки, потънали в тъмнината, складове и шкафове с инструменти, кутии, пълни с машини за заваряване и купчини строителни материали, които изграждаха огромен лабиринт. Лио си даваше сметка, че е изследвал не повече от десет процента от цялото помещение. Над тях имаше многобройни мостчета и пневматични тръби за доставяне на запаси, плюс високотехнологично осветление и озвучителна система, която Лио тепърва започваше да изследва.

В центъра на всичко това стоеше огромен вълшебен екран, подобен на джъмботрона на „Таймс Скуеър“. Лио наскоро бе открил как да сменя надписа му и сега на екрана пишеше: „Весела Коледа! Всичките ви подаръци принадлежат на Лио!“.

Той заведе приятелите си до централната строителна площадка. Преди десетилетия металният приятел на Лио, драконът Фестус, бе създаден там. Сега Лио бавно изграждаше гордостта на живота си — кораба „Арго II“.

Към момента той не изглеждаше особено величествен. Килът, направен от божествен бронз, бе поставен и се простираше на дължина от шейсет метра между носа и кърмата. Дъските на най-ниската част от корпуса бяха поставени и оформяха нещо като плитка купа, придържана от скелето. От едната му страна лежаха готови за монтиране мачти. Главата на бронзовия дракон Фестус стоеше наблизко, внимателно увита в кадифе, и чакаше да бъде поставена на носа на кораба.

Лио прекарваше по-голямата част от времето си в центъра на кораба, в основата на корпуса, където майстореше двигателя, който щеше да задвижва цялата машина.

Той се изкатери по скелето и скочи на корпуса. Джейсън и Пайпър го последваха.

— Виждате ли? — каза Лио.

Монтиран към кърмата, двигателят изглеждаше като високотехнологична катерушка, направена от тръби, бутала, бронзови зъбни колела, вълшебни дискове, парни клапи, електрическо захранване и още милион други вълшебни и механични части. Лио се шмугна вътре и посочи към камерата на горенето.

Тя бе много красива, бронзова сфера с размера на баскетболна топка, по чиято повърхност стояха стъклени цилиндри, придаващи ѝ вида на механична галактика. От края на цилиндрите се спускаха златни жички, които свързваха различни части на двигателя. Всеки от цилиндрите бе пълен с различни вълшебни и изключително опасни течности. Централната сфера имаше и дигитален дисплей, на който се четеше 66:21. Контролният панел бе отворен, а ядрото в него бе празно.

— Ето го проблема — обяви Лио.

— Ъ-ъ... — Джейсън се почеса по главата. — Какво търсим?

Според Лио отговорът бе очевиден, но Пайпър също изглеждаше объркван.

— Добре — въздъхна той. — Кратко или подробно обяснение искате?

— Кратко — отвърнаха Джейсън и Пайпър едновременно.

— Тук трябва да е синкопаторът — посочи Лио към празното ядро. — Това е жироскоп с много клапани и жакове, контролиращ налягането. Дузините стъклени туби отвън? Пълни са с опасни съставки, даващи мощност. Яркочервената съставка е лемноски огън, директно от ковачниците на баща ми. Мътната течност там? Вода от реката Стикс. Съставките в тубите задвижват кораба, разбирате ли. Като радиоактивните частици в ядрен реактор. Сместа обаче трябва да се контролира, а таймерът вече работи.

Лио потупа дигиталният дисплей, на който вече се четеше 65:15.

— Това означава, че без синкопатора, всички тези съставки ще се излеят в камерата едновременно. И тогава ще се получи много неприятна реакция.

Джейсън и Пайпър го бяха зяпнали. Лио се притесни дали не е заговорил на испански. Случваше му се, когато бе изнервен. Наследил го беше от майка си. И все пак бе сигурен, че е говорил на английски.

— Хм... — прочисти гърлото си Пайпър. — Можеш ли да направиш краткото обяснение още по-кратко.

— Добре — плесна се по челото Лио. — След час течностите се смесват и бункерът ще направи голямо *БУМ!* заедно с два квадратни километра от гората.

— О! — възкликна Пайпър. — А не може ли... просто да го изключиш?

— Ей, как не се бях сетил за това! — подметна Лио. — Само ще натисна това копче и... Не, Пайпър, не става така. Не мога да го изключа. Това е фина техника. Всичко трябва да се прави в точно определен ред по точно определено време. Веднъж монтираш ли камерата, не можеш да оставиш съставките просто така. Двигателят трябва да бъде задвижен. Броячът стартира автоматично и трябва да инсталираме синкопатора, преди течностите в горивото да се смесят. Което е супер, само дето аз го изгубих.

— Изгубил си го — скръсти ръце Джейсън. — Нямах ли резервен? Не можеш ли да извадиш някой от колана си?

Лио поклати глава. Много неща можеше да вади от колана си — чукове, отвертки, клещи само ако се сетеше за тях. Не и вълшебни предмети, обаче. Или сложни механизми.

— Трябваше ми цяла седмица, докато изработя синкопатора — каза той. — И да, направих резервен. Винаги правя резервни. Но и той се изгуби. И двата бяха в чекмеджетата на Бъфорд.

— Но кой е Бъфорд? — попита Пайпър. — И защо пази синкопатори в чекмеджетата си?

Лио погледна към тавана.

— Бъфорд е маса.

— Маса — повтори Джейсън, — наречена Бъфорд.

— Да, маса — Лио се притесни дали приятелите му не оглушават. — Вълшебна крачеща маса. Висока около метър, с махагоново покритие, бронзова основа и три подвижни крака. Спасих го от един склад и го включих. Напомня на масите в работилницата на татко. Много добър помощник е и носи всичките ми важни части.

— Какво тогава е станало с него? — попита Пайпър.

Лио почувства как в гърлото му се образува буца. Почти се задушаваше от вина.

— Аз съм виновен. Полирах го с „Уиндекс“. И той... той избяга.

Джейсън изглеждаше така, все едно се опитва да реши уравнение.

— Нека обобщим. Масата ти е избягала, понеже си я полирал с „Уиндекс“.

— Знам, идиот съм — оплака се Лио. — Гениален идиот, но идиот. Бъфорд мрази да го полират с „Уиндекс“. Трябва да използвам „Лемън Пледж“^[2] с формула за допълнително овлажняване. Но се бях

разсеял. Реших, че този път няма да забележи. И тогава се обърнах да инсталирам тръбите за горене, потърсих с поглед Бъфорд и...

Лио посочи към огромните отворени врати на бункера.

— Него го нямаше. Видях малка следа от болтове и масло, водеща навън. Сега може да е навсякъде, а и двата синкопатора са с него!

Пайпър погледна към дигиталния брояч.

— Значи имаме един час да намерим твоята маса беглец, да вземем онова *синкочудо* и да го инсталираме в двигателя, иначе „Арго II“ ще избухне заедно с бункера и по-голямата част от гората.

— В общи линии, да — отвърна Лио.

— Трябва да предупредим останалите лагерници — намръщи се Джейсън. — Може би ще се наложи да ги евакуираме.

— Не! — гласът на Лио потрепери. — Виж, експлозията няма да засегне лагера. Само гората. Сигурен съм. Около шейсет и пет процента сигурен.

— Какво успокоение — промърмори Пайпър.

— Освен това — каза Лио — нямаме време, а и... не мога да кажа на останалите. Ако разберат как съм оплескал нещата...

Джейсън и Пайпър се спогледаха. Броячът вече показваше 59:00.

— Добре — отговори Джейсън. — Но трябва да побързаме.

* * *

Докато вървяха през гората, слънцето започна да залязва. Времето в лагера се контролираше с магия, така че не валеше сняг и не бе студено, както в останалата част на Лонг Айленд, но въпреки това Лио усещаше, че е краят на декември. В сенките на големите дъбови дървета въздухът бе студен и влажен. Покритата с мъх земя жвакаше под краката им.

Лио се изкуши да призове огън от ръката си. От идването си в лагера насам той беше усъвършенствал това свое умение, но знаеше, че горските духове мразят огъня. Не искаше дриадите да му се карат.

Лио не можеше да повярва, че е Бъдни вечер. Бе работил толкова здраво в бункер номер девет, че почти не забелязваше как отминават седмиците. Обикновено по празниците той се правеше на шут, погаждаше номера на приятелите си, обличаше се като дядо Такос

(измислен от самия него) и оставяше такиоси в чорапите и спалните чували на хората. Или разливаше яйчен крем по ризите им. Или измисляше непристойни текстове на коледните песни. Но тази зима бе сериозен и отдаден на работата си. Ако някой от старите му учители чуеше това определение, щеше да умре от смях.

Само че Лио никога досега не се бе вълнувал за свой проект толкова. „Арго II“ трябваше да е готов до юни, ако искаха да започнат голямото си пътуване навреме. И макар юни да изглеждаше все още далеч, Лио осъзнаваше, че с мъка ще успее да завърши кораба дотогава. Въпреки че можеше да разчита на помощта на всички от хижата на Хефест, конструкцията на вълшебен летящ кораб бе трудна задача. Дори излитането на совалка от НАСА изглеждаше лесно пред това. Бяха срещнали много проблеми, но Лио не спираше да мисли за това как ще завърши кораба. Това щеше да е производението на живота му.

Освен това нямаше търпение да прикачи драконовата глава към носа. Фестус, старият дракон, който буквално бе изгорял по време на последното им пътешествие, му липсваше. Той никога нямаше да може да се възстанови напълно, но Лио се надяваше, че ще може да включи отново мозъка му с двигателите на кораба. Ако успееше да му даде втори живот, щеше да се почувства по-добре.

Нищо от това обаче нямаше да се случи, ако камерата за горене избухнеше. Това щеше да е краят. Корабът нямаше да бъде построен. Фестус нямаше да се върне. Нямаше да има никакво пътешествие и подвигът им щеше да остане неизвършен. И за всичко това Лио можеше да вини единствено себе си. И „Уиндекс“. Вече мразеше „Уиндекс“.

Джейсън коленичи до брега на един поток и посочи някакви следи в калта.

— Това следи от маса ли са?

— Може би са от миешца се мечка.

— Без пръсти? — намръщи се Джейсън.

— Пайпър? — попита Лио. — Какво мислиш?

— Това, че съм индианка, не означава, че мога да разчитам следите на мебели бегълци — въздъхна тя и след това удебели гласа си. — „Да, кемосаби^[3]. Преди час оттук е минала трикрака маса“. Не знам, Лио!

— Добре де, не се нервирай — отвърна Лио.

Пайпър бе наполовина индианка от племето чероки и наполовина гръцка богиня. Понякога бе трудно да се разбере за коя част от семейството си бе по-чувствителна.

— Следите вероятно са от маса — реши Джейсън. — Това означава, че Бъфорд е пресякъл потока.

Внезапно водата заклоочи. Момиче, облечено в блестяща синя рокля, се появи на повърхността. Тя имаше гъста зелена коса, сини устни и бледа кожа, поради което приличаше на удавница. Очите ѝ бяха ококорени от уплаха.

— Не може ли да бъдете малко по-тихи? — просъска тя. — Ще ви чуят!

Лио премигна. Така и не можеше да свикне с това, че природните духове изскачаха изневиделица от дървета и потоци, за да му кажат нещо.

— Ти наяда ли си? — попита той.

— Шшт! Ще ни избият всичките! Ей там са! — и тя посочи зад себе си, към дърветата от другата страна на потока. За нещастие, Бъфорд бе тръгнал точно натам.

— Добре — каза тихо Пайпър и коленичи до водата. — Благодарни сме за предупреждението. Как се казваш?

Наядата изглеждаше така, все едно иска да побегне, но бе трудно да не послушаш гласа на Пайпър.

— Брук — отвърна тя с нежелание.

— Брук бълбук? — попита Джейсън.

Пайпър го удари по крака.

— Добре, Брук. Аз съм Пайпър. Няма да допуснем някой да те нарани. Кажи ни кой те е изплашил.

Лицето на наядата стана още по-напрегнато. Водата около нея закипя.

— Моите луди братовчедки. Не можете да ги спрете. Те ще ви разкъсат. Никой не е в безопасност. А сега се махайте! Трябва да се скрия!

И Брук се изгуби във водата. Пайпър се изправи.

— Луди братовчедки — намръщи се тя на Джейсън. — Имаш ли идея какво имаше предвид?

Джейсън поклати глава.

— Няма да е зле да сме по-тихи.

Лио се загледа към потока. Опитваше се да разбере какво можеше да е толкова ужасно, че да разкъса воден дух. Как можеше да разкъсаш водата? Каквото и да бе създанието, той не искаше да го среща.

За съжаление обаче, можеше да види следите от Бъфорд на отсрещния бряг — малки квадратни отпечатъци в калта, които водеха точно към посоката, за която ги бе предупредила наядата.

— Трябва да тръгнем по следите — каза той, най-вече на себе си. — В смисъл... ние сме герои. Можем да се справим с нещото там, нали?

Джейсън извади меча си — страхотен римски гладиус с острие от имперско злато.

— Разбира се.

Пайпър извади кинжала си. Погледна в острието с надеждата Каторпсис да ѝ разкрие нещо полезно. Понякога кинжалът правеше това. Този път обаче не видя нищо.

— Луди братовчедки — промърмори тя. — Е, идваме при вас.

* * *

Продължиха пътя си в мълчание. Когато потънаха по-навътре в гората, вървейки по дирите на масата, настъпи пълна тишина. Птиците бяха притихнали. Не се чуваше ръмжене на чудовища. Сякаш всички живи същества бяха постъпили разумно и се бяха махнали от това място.

Най-накрая стигнаха до едно сечище с размерите на огромен паркинг. Небето над тях бе сиво и облачно. Тревата бе изсъхнала и жълта, а земята бе белязана от ями и процепи, все едно някой луд бе минал с трактор. В центъра на сечището се издигаше камара камъни, висока около девет метра.

— О — възкликна Пайпър, — това не е на хубаво!

— Защо? — попита Лио.

— Мястото носи лош късмет — обясни Джейсън. — Тук е имало битка.

— Каква битка? — намръщи се Лио.

— Как може да не знаеш? — повдигна вежди Пайпър. — Останалите лагерници непрекъснато говорят за нея.

— Бях малко зает — отвърна Лио. Не му се искаше да звучи обиден, но бе пропуснал по-голямата част от обичайните занимания в лагера — битките с триреми, състезанията с колесници, момичетата. Последното бе най-лошо. Лио най-последно можеше да се свърже с най-хубавите мацки в лагера, тъй като Пайпър бе старши отговорник на хижата на Афродита, но бе твърде зает, за да оправи любовния си живот.

Тъжно.

— Битката за Лабиринта — Пайпър шепнеше, но успя да обясни на Лио, че някога купчината скали се наричала Юмрука на Зевс и тогава не била просто купчина камъни. В нея имало вход към вълшебен лабиринт, а през него излязла огромна армия чудовища, която искала да завладее лагера. Героите очевидно удържали победа, тъй като лагерът все още съществувал, но цената била тежка. Някои от тях загинали, а оттогава насам сечището се считало за прокълнато.

— Страхотно — изръмжа Лио. — Бъфорд е успял да избяга в най-опасната част на гората. Не може да побегне към плажа или към някое заведение за бърза закуска.

— Като стана дума за него — каза Джейсън, докато изучаваше земята, — имате ли идея как да го проследим? Тук няма никакви следи.

На Лио му се искаше да остане скрит в сянката на дърветата, но последва приятелите си към сечището. Потърсиха следите от масата, но докато вървяха към купчината камъни не откриха нищо. Той извади часовник от колана и го постави на китката си. Оставаха четирийсет минути до големия взрив.

— Ако имах повече време — каза той, — щях да направя устройство за проследяване, но...

— Бъфорд е кръгла маса, нали? — прекъсна го Пайпър. — С малки комини от едната страна?

— Как разбра? — зяпна я Лио.

— Понеже го видях ей там — посочи тя.

Бъфорд наистина се клатушкеше в далечния край на сечището, а от комините му излизаше пара. Докато го гледаха, той се скри сред дърветата.

— Това беше лесно — каза Джейсън и понечи да последва масата, но Лио го задържа. Косъмчетата на врата му бяха настръхнали, а той не бе сигурен защо. Тогава осъзна, че чува гласове вляво от тях.

— Някой идва!

Той издърпа приятелите си зад скалите.

— Лио... — прошепна Джейсън.

— Шшт!

Няколко боси момичета излязоха на сечището. Бяха тийнейджърки, облечени в подобни на туники рокли от лилава и червена коприна. Косите им бяха украсени с листа, а повечето носеха и лаврови венци. В ръцете си държаха странни жезли, които наподобяваха факли. Момичетата се смееха и се прегръщаха една друга, търкаляха се в тревата и се въртяха като луди. Бяха страхотни, но Лио някак си не искаше да флиртува с тях.

— Това са просто нимфи, Лио — въздъхна Пайпър.

Но Лио панически ѝ махна да остане залегнала.

— Лудите братовчедки — прошепна той.

Пайпър се ококори.

Когато нимфите приближиха, Лио успя да различи още детайли около тях. Жезлите им не бяха факли, а изкривени клони, всеки от които завършваше с огромна шишарка. Около някои от тях се виеха змии. Венците им не бяха лаврови, а от змии. Момичетата се смееха и пееха на старогръцки, но в гласовете им се долавяше и нещо дивашко. Ако леопардите можеха да пеят, помисли си Лио, щяха да звучат точно така.

— Да не са пияни? — попита Джейсън.

Лио се намръщи. Момичетата наистина се държаха, все едно са се напили, но той сметна, че проблемът е по-сериозен.

Бе доволен, че нимфите не са ги забелязали.

И тогава нещата се влошиха. От гората, вдясно от тях, нещо изрева. Дърветата се разклатиха и един дракон изскочи на сечището. Изглеждаше сънен и раздразнен, сякаш песента на нимфите го е събудила.

Лио бе виждал много чудовища. Лагерът нарочно ги събираше като предизвикателство за героите. Но този дракон бе по-голям и страшен от повечето зверове в гората. Бе с размерите на вагон. Нямаше криле, но в устата му блестяха зъби като кинжали. Пламъци проблясваха от ноздрите му, а цялото му тяло бе покрито със сребърни люспи като ризница. Когато видя нимфите, драконът отново изрева и избълва струя пламък към небето.

Но момичетата не го забелязаха. Те продължиха да правят цигански колела, да се смеят и да се бутат една друга.

— Трябва да им помогнем — прошепна Пайпър. — Ще ги убият!

— Чакайте малко — помоли Лио.

— Лио! — скара му се Джейсън. — Ние сме герои! Не можем да оставим едни невинни момичета...

— Просто почакай малко! — настоя Лио. Нещо в момичетата събуди у него отдавна забравен спомен. Като отговорник на хижата на Хефест, Лио се стараеше да запомня митовете за вълшебните предмети, в случай че някой ден му се наложи да ги построи. Бе сигурен, че е чувал истории за жезли с шишарки и змии.

— Гледайте!

Едно от момичетата най-после забеляза дракона. Тя изписука щастливо, все едно е забелязала сладко малко кученце. Затича се към чудовището и другите момичета я последваха. Не спираха да пеят и да се смеят, което обърка дракона. Чудовището очевидно не бе свикнало плячката да му се радва.

Една нимфа в кървавочервена рокля направи циганско колело напред и се приземи пред дракона.

— Ти ли си Дионис? — попита тя с надежда.

Въпросът звучеше глупаво. Лио наистина не бе виждал Дионис никога, но бе сигурен, че богът на виното не е огнедишащ дракон.

Чудовището избълва струя пламък към краката на момичето. С танцова стъпка тя просто се отдалечи от огъня. Драконът се стрелна към нея и захапа ръката ѝ с мощните си челюсти. Лио направи гримаса, убеден, че крайникът на момичето ще бъде ампутиран пред очите му, но тя просто я издърпа, като с това си движение счупи няколко драконови зъба. Ръката ѝ си беше съвсем добре.

Драконът нададе звук, който прозвуча като нещо средно между ръмжене и стон.

— Лош, много лош! — скара му се момичето, след което се обърна към веселите си приятелки. — Това не е Дионис! Трябва да се присъедини към нашето тържество!

Дузината нимфи завикаха радостно и обкръжиха чудовището. Пайпър затаи дъх.

— Какво...? Богове! Не!

Лио рядко съчувстваше на чудовищата, но това, което последва, бе наистина ужасно. Момичетата се нахвърлиха на дракона. Веселият им смях се превърна в страховито ръмжене. Нападнаха го със своите жезли с шишарки, а на върховете на пръстите им поникнаха огромни нокти. Вълчи челюсти израснаха в устата им.

Драконът забълва огън и се олюля в опит да се измъкне, но момичетата се оказаха прекалено силни за него. Нимфите започнаха да го разкъсват, докато той не се разпадна на прах и духът му не се върна в Тартара.

Джейсън преглътна. Лио бе виждал приятеля си в много тежки ситуации, но не и толкова пребледнял. Пайпър бе закрила очи с ръце и повтаряше.

— Богове! О, богове!

Лио заговори, като се мъчеше гласът му да не трепери:

— Чел съм за тези нимфи. Те са последователки на Дионис. Забравих как се наричат...

— Наричат се менади — потръпна Пайпър. — Чувала съм за тях. Мислех, че вече не съществуват. Те гостували на тържествата на Дионис. Когато се развълнували прекалено... — Тя посочи към сечището. Нямаше нужда да казва повече. Брук ги бе предупредила. Лудите ѝ братовчедки разкъсваха всички на части.

— Трябва да се махаме оттук — каза Джейсън.

— Но те стоят между нас и Бъфорд! — прошепна Лио. — А ни остава още... половин час, за да инсталирам синкопатора!

— Може би ще успее да прелетя до Бъфорд — каза Джейсън и затвори очи.

Лио знаеше, че Джейсън контролира ветровете. Това бе само едно от предимствата му като суперготин син на Зевс, но този път не се случи нищо.

— Не знам какво става — поклати Джейсън. — Въздухът е... изнервен. Може би нимфите са виновни. Дори духовете на въздуха не смеят да ги приближат.

Лио погледна по пътя, от който бяха дошли.

— Трябва да се върнем в гората. Може би, ако заобиколим менадите...

— Момчета! — каза уплашено Пайпър.

Лио погледна нагоре. Не бе забелязал, че менадите приближават. Изкачваха скалите в пълна тишина, която бе дори по-зловеща от налудничавия им смях. Погледнаха надолу от върха на канарите и се усмигнаха сладко. Ноктите и зъбите им се бяха прибрали.

В косите им танцуваха пепелянки.

— Здравей! — каза на Лио момичето с кървавочервена рокля. — Ти ли си Дионис?

* * *

Лио нямаше какво да отговори, освен...

— Да! — извика той. — Абсолютно да! Аз съм Дионис!

Той скочи на крака и се опита да отвърне на момичето с усмивка.

— Страхотно! — плесна с ръце нимфата. — Господарят Дионис!

Наистина ли?

Джейсън и Пайпър се изправиха, извадили оръжия, но Лио се надяваше да не се стигне до бой. Бе видял колко бързо се придвижват тези нимфи. Ако решаха да ги нападнат, Лио не вярваше, че с приятелите му ще имат какъвто и да е било шанс за победа.

Менадите са разкикотиха и започнаха да се бутат една друга. Няколко паднаха от скалите и се удариха лошо, но това сякаш не ги притесни. Просто се изправиха и продължиха да се кикотят.

Пайпър мушна Лио в ребрата.

— Какво правите, господарю Дионис?

— Всичко е наред — отговори Лио и погледна приятелите си с изражение, което показваше, че нищо, ама нищо не е наред. — Менадите са мои гости. Обичам ги много!

Менадите завикаха одобрително и затанцуваха около него. Някои извадиха бокали от нищото и изпиха съдържанието им на екс... каквото и да бе то. Момичето с червената рокля погледна към Пайпър и Джейсън.

— Господарю Дионис, това жертви за купона ли са? Да ги разкъсаме ли?

— Не, не! — отвърна Лио. — Страхотно предложение, но, ъ-ъ, по-добре да започнем по-полека. Например да се запознаем.

Момичето присви очи.

— Но вие трябва да ме помните, господарю мой. Аз съм Бабет.

— Бабет! — повтори Лио. — Да, разбира се, помня те.

— А това са Бъфи, Мъфи, Бамби, Кенди — Бабет скорострелно изрече още няколко имена, които се сляха в едно цяло. Лио погледна към Пайпър, явно за да провери дали това не е някаква шега на Афродита. Нимфите щяха да си паснат с хижата на Афродита. Пайпър обаче изглеждаше така, сякаш се сдържаше да не закрещи. Може би защото две от менадите галеха Джейсън по раменете и се хилеха.

Бабет приближи Лио. Ухаеше на борови иглички. Къдравата ѝ коса падаше по раменете, а по целия ѝ нос имаше лунички. Венец от коралови змии се гърчеше по челото ѝ. Духовете на природата обикновено бяха зеленикави, заради хлорофила, но тези менади изглеждаха така, все едно във вените им течеше черешов сок. Очите им бяха кървясали, а устните им бяха по-червени от нормалното. Кожата им бе осеяна от ярки вени.

— Много интересна форма сте приели, господарю мой — Бабет разгледа лицето и косата на Лио. — Младичък. Дори сладък. Но някак нисичък и кльощав.

— Нисичък и кльощав? — Лио преглътна няколко хапливи отговора. — Е, гледах основно да съм *сладък*.

Останалите менади обиколиха Лио, без да спират да се усмихват и тананикат. При нормални обстоятелства Лио щеше да се радва на обкръжението от хубави момичета, но не и този път. Не можеше да забрави как менадите бяха разкъсали дракона със зъби и нокти.

— Е, господарю — Бабет прокара пръсти по ръката на Лио, — къде бяхте? Търсехме ви толкова дълго.

— Къде бях ли... — Лио се замисли трескаво. Знаеше, че Дионис бе работил като директор на лагера на нечистокръвните преди неговото пристигане. След това богът бе изчезнал, за да помогне на боговете на Олимп в борбата с гигантите. Но къде ли се криеше Дионис тези дни? Лио нямаше идея.

— Е, знаете как е. Правех вино, червено, бяло... всякакво вино. Обичам виното. Толкова бях зает с работа, че...

— Работа! — извика менадата Мъфи и притисна длани до ушите си.

— Работа! — оплези се Бъфи, все едно искаше да изплюе омразната дума.

Останалите менади изпуснаха бокалите си и започнаха да търчат в кръг с писъци:

— Работа! Светотатство! Убийте работата!

Върху ръцете на някои поникнаха дълги нокти. Другите заудряха глави в скалите. Това, изглежда, нарани скалите повече, отколкото тях.

— Той има предвид купони — извика Пайпър. — Господарят Дионис бе зает да купонясва по целия свят!

Постепенно менадите се успокоиха.

— Купони? — попита предпазливо Бамби.

— Купони! — въздъхна облекчено Кенди.

— Да! — Лио избърса потта от дланите си и погледна благодарствено към Пайпър. — Ха-ха, купони, разбира се. Бях зает да правя купони.

Бабет продължи да се усмихна, но вече не толкова дружелюбно. Тя загледа Пайпър.

— Коя е тази, господарю? Нова менада, може би?

— Тази ли? — повтори Лио. — Ами тя планира купоните.

— Купони! — извика още една менада, може би Трикси.

— Колко жалко — ноктите на Бабет се удължиха. — Не бихме искали смъртни да станат свидетели на нашите мистерии, нали?

— Но аз мога да стана менада! — бързо каза Пайпър. — Вие нали имате сайт! И събирате доброволци? Трябва да сме пияни винаги, нали?

— Пияни? — попита Бабет. — Не бъди глупава. Ние сме малки менади. Не можем да прием вино. Какво биха си помислили родителите ни?

— Имате *родители*? — Джейсън разкърши рамене, за да свали ръцете на менадите от тях.

— Не сме пияни! — кресна Кенди, след което се завъртя и падна, разливайки някаква бяла течност от бокала си.

— Тогава — прочисти гърло Джейсън — какво пиете, щом не е вино?

— Напитката на сезона! — засмя се Бабет. — Виж силата на тисовия жезъл!

И тя удари жезъла си в земята. Изригна бял гейзер.

— Яйчен крем!

Менадите се втурнаха да пълнят бокалите си.

— Весела Коледа! — извика една от тях.

— Купони! — кресна друга.

— Да избием всички! — добави трета.

Пайпър отстъпи крачка назад.

— Вие се напивате с яйчен крем?

— О, да! — Бъфи разклати своя бокал и се ухили на Лио. —
Хайде да убиваме! С индийско орехче!

В този момент Лио реши никога повече да не пие яйчен крем.

— Но стига приказки, господарю мой — каза Бабет. —
Постъпихте лошо, задето се скрихте. Сменихте телефона и мейла си.
Някой би помислил, че великия Дионис избягва собствените си менади!

Джейсън свали ръцете на още едно момиче от раменете си.

— Не бих могъл да си представя защо великия Дионис би искал
такова нещо?

Бабет прецени на око Джейсън.

— Този е за жертвоприношение, определено. Трябва да започнем
тържествата, като го разкъсаме на парчета. Вашата купонджийка може
да се докаже, като ни помогне.

— Или — каза Лио — можем да започнем с нещо за хапване.
Кренвирши с кашкавал, такоси, чипс с кесо^[4]. Изчакайте, сетих се!
Трябва ни маса, на която да ги поставим.

Усмивката на Бабет угасна. Змиите около жезъла ѝ засъскаха.

— Маса ли?

— Кренвирши с кашкавал? — добави обнадеждено Трикси.

— Да, маса! — Лио щракна с пръсти и посочи към края на
сечището. — Знаете ли какво, видях една да ходи натам. Защо не ме
изчакате тук на чаша яйчен крем, а аз и приятелите ми ще вземем
масата. Връщаме се веднага!

Той понечи да тръгне, но две от менадите го бутнаха. Не много
игриво. Очите на Бабет потъмняха до тъмночервено.

— Защо господарят Дионис се интересува толкова много от
мебелировка? Къде ти е леопарда? Къде ти е чашата вино?

Лио преглътна.

— А, да. Чашата вино. Колко съм глупав. Той бръкна в колана си с
надеждата да извади чаша вино, но това не бе точно инструмент.
Напипа нещо и го извади. Оказа се, че държи гаечен ключ.

— Хей, вижте това — каза той немощно. — Божествена магия, а?
Може ли парти без гаечен ключ?

Менадите го погледнаха. Някои се намръщиха. Други бяха замаяни от яйчения крем.

— Хей, Дионис — застана Джейсън до него, — трябва да поговорим. Насаме. За... ами за купоните.

— Връщаме се веднага — обяви Пайпър. — Вие само ни изчакайте. Става ли?

Гласът ѝ бе поразителен от магията, която притежаваше, но менадите не изглеждаха особено впечатлени.

— О, не, ще останете — погледът на Бабет срещна този на Лио.

— Ти не се държиш като Дионис. Онези, които не почитат нашия бог, които *дръзват* да работят, вместо да празнуват, те трябва да бъдат разкъсани. А всеки, който посмее да се престори на нашия бог, трябва да умре дори по-болезнено.

— Вино! — извика Лио. — Споменах ли колко обичам виното?

Но Бабет не изглеждаше успокоена.

— Ако ти си богът на тържествата, ще знаеш реда на нашите мистерии. Докажи себе си! Започни празника!

Лио се почувства като в клопка. Веднъж се бе озовал в капан в Пайкс Пийк, обкръжен от глутница върколаци. Друг път бе попадал в изоставена фабрика със семейство зли циклопи. Но това — да е на открито с куп красиви момичета — бе *много* по-лошо.

— О да! — гласът му потрепери — мистериите. Започваме с „Хоки Поки“^[5]...

— О, не, господарю — изръмжа Трикси. — „Хоки Поки“ е *вторият* ни танц.

— А, да — каза Лио. — Първо е лимбо танцът, *после* е „Хоки Поки“. След това закачваме опашката на магарето...

— Грешка! — очите на Бабет почервеняха напълно. Черешовият сок във вените ѝ се сгъсти и създаде впечатлението, че под кожата ѝ има червен бръшлян.

— Последен шанс. Даже ще ти подсказа. Започвахме купона с „Вакханските звънчета“. Надявам се, че ги *помниш*?

Лио почувства езика си като гласпапир. Пайпър постави ръка на рамото му.

— Разбира се, че си го спомня — каза тя, но погледът ѝ гласеше „Бягай!“.

Кокалчетата на Джейсън бяха побелели от стискането на дръжката на меча.

Лио мразеше пеенето. Прокашля се и започна да тананика първото нещо, което му хрумна — нещо, което бе слушал онлайн, докато работеше по „Арго II“. Почти веднага Кенди изсъска.

— Това не са „Вакханските звънчета“! Това е темата на „Осмо чувство“^[6]!

— Убийте неверниците! — кресна Бабет.

* * *

Лио знаеше кога настъпва моментът, в който трябва да си тръгнеш, и веднага използва един от старите си трикове. Той извади флакон машинно масло и го разля около себе си, като опръска и менадите. Не искаше да наранява никого, но си даде сметка, че тези момичета не са хора. Те бяха духове, готови да го разкъсат на парчета. Призова огън от ръцете си и маслото пламна.

Стена от пламъци обгърна нимфите. Джейсън и Пайпър се завъртяха на сто и осемдесет градуса и побягнаха. Лио ги последва. Очакваше менадите да запищят, но вместо това те се разсмяха. Погледна назад и ги видя да танцуват боси върху пламъците. Роклите им пушеха, но менадите сякаш не бяха притеснени от това. Те минаха през огъня като през пръскачка.

— Благодарим, невернико! — изсмя се Бабет. — Нашият бяс ни предпазва от пламъците, но те все пак успяха да ни погъделичкат. Трикси, прати на неверниците благодарствен дар!

Трикси скокна до купчината камъни, взе една скала с размерите на хладилник и я надигна над главата си.

— Бягайте! — викна Пайпър.

— *Вече* бягаме! — отвърна Джейсън и ускори темпото.

— По-бързо! — изкрещя Лио.

Стигнаха края на сечището, когато една сянка мина над главите им.

— Наляво! — извика Лио.

Скриха се в гората, а скалата се сгромоляса до тях и разтърси земята така, че челюстите им затракаха. Пропусна Лио само с няколко

сантиметра. Тримата се спуснаха по едно дефиле, а Лио се препъна и падна върху Джейсън и Пайпър. Тримата се затъркаляха като геройска лавина надолу и паднаха в поточето на Брук. След това се изправиха, помагайки си взаимно, и навлязоха още по-навътре в гората. Лио чуваше как менадите зад тях го викат да дойде, за да го разкъсат.

По някаква причина Лио не бе изкушен от предложението.

Джейсън ги издърпа зад един огромен дъб, където тримата спряха задъхани. Лакътят на Пайпър бе зле ожулен. Левият крачол на Джейсън бе напълно скъсан и кракът му изглеждаше като наметнат с дънков плащ. Бяха успели да слязат по дефилето, без да се убият със собствените си оръжия. Това бе едно малко чудо.

— Как да ги победим? — попита Джейсън. — Огънят не им влияе, силата им е нечовешка.

— Не можем да ги убием — отговори Пайпър.

— Трябва да има начин.

— Не, *не можем* да ги убием — повтори Пайпър. — Всеки, който убие менада, бива прокълнат от Дионис. Не сте ли чели старите митове? Хората, убили последователите му полудяват, превръщат се в животни или... е, случват им се все лоши работи.

— По-лоши от това да бъдат разкъсани? — попита Джейсън.

Пайпър не отговори. Лицето ѝ беше толкова изпотено, че Лио не попита за повече подробности.

— Просто страхотно — каза Джейсън. — Значи трябва да ги спрем, без да ги убиваме. Да имате гигантска мухоловка?

— Те ни превъзхождат числено в съотношение четири към едно — каза Пайпър. — Освен това... — Тя хвана Лио за китката и погледна часовника му. — Остават ни дваайсет минути, преди бункер номер девет да експлодира.

— Невъзможно е да успеем — обобщи Джейсън.

— Мъртви сме — съгласи се Пайпър.

Но умът на Лио не спираше да работи. Той се справяше най-добре, когато нещата ставаха невъзможни за решение. Да спре менадите, без да ги убива... да спаси бункер номер девет... да намери огромна мухоловка. В ума му се образува идея, подобно на безумните му изобретения, при които всички зъбци и бутала се наместваха като по чудо.

— Сетих се — каза той. — Джейсън, ти намери Бъфорд. Знаеш в каква посока е тръгнал. Върни се и го намери, след което бързо го донеси в бункера. Веднъж отдалечиш ли се от менадите, може би ще можеш отново да контролираш ветровете. Така ще полетиш.

— Ами вие двамата? — намръщи се Джейсън.

— Ние ще подмамим менадите далеч от пътя ти — каза Лио. — И ще ги отведем право при бункера.

— Извинявай — изкашля се Пайпър, — но нали бункерът щеше да се взриви?

— Да, но ако вкарам менадите вътре, ще мога да се оправя с тях.

Джейсън го погледна скептично.

— Дори да успееш, ще трябва да намеря Бъфорд и да върна синкопатора за двайсет минути, иначе ти и Пайпър ще избухнете заедно с лудите нимфи.

— Довери ми се — отговори Лио. — Вече ти остават деветнайсет минути.

— Страхотен план — Пайпър се приведе и целуна Джейсън. — В случай че избухна. А сега побързай.

Джейсън дори не отговори. Просто се затича и изчезна в гората.

— Хайде — каза Лио на Пайпър. — Да поканим менадите у дома!

* * *

Лио бе играл в гората и преди, включително на „Плени знамето“, но дори бойната игра на нечистокръвните не бе така опасна като бягството от менадите. Пайпър и Лио се връщаха по пътя, от който бяха дошли, а над гората започна да се спуска мрак. Дъхът им излизаше на пара. От време на време Лио се провикваше „Купонът е тук!“, за да позволи на менадите да го проследят. Това бе опасна игра. Лио трябваше да има достатъчно голяма преднина, за да не могат менадите да го настигнат, но и да е достатъчно близо до тях, за да не изгубят следата му.

От време на време от гората се чуваха изумени писъци от някое нещастно чудовище или горски дух, попаднал на менадите. Веднъж смразяващ кръвта писък се разнесе из въздуха, последван от звука на дърво, унищожено като от армия побеснели катерици. Лио бе толкова

уплашен, че едва се движеше. Осъзна, че някоя бедна дриада току-що е изгубила жизнения си източник — дървото ѝ навярно бе натрошено на трески. Лио знаеше, че горските духове се прераждат, но този предсмъртен крясък бе най-ужасното нещо, което бе чувал някога.

— Неверници! — крещеше Бабет сред дърветата. — Елате да празнувате с нас!

Почти ги бе настигнала. Инстинктите на Лио му подсказваха, че не трябва да спира. Че трябва да забрави за бункер номер девет. Може би с Пайпър щяха да успеят да излязат извън зоната на взрива.

А после? Да остави Джейсън да умре? Да остави менадите да се взривят и да бъде прокълнат от Дионис? И дали изобщо взрива щеше да убие менадите? Лио не знаеше. Ами ако те оцелееха? Щяха да продължат да търсят Дионис и да се натъкнат на лагера и героите в него. Не, бягството не беше опция. Лио трябваше да спаси приятелите си.

Тях и „Арго II“.

— Хей тук! — викна той. — Купонът е при нас!

Той хвана Пайпър за китката и се затича към бункера. Чуваше как менадите приближават, тичайки боси по тревата. Клони се чупеха по пътя им, а чаши яйчен крем се разбиваха в скалите.

— Почти стигнахме — Пайпър посочи през дърветата. На около стотина метра пред тях се издигаше варовиковата скала, която служеше за вход на бункера.

Сърцето на Лио тупкаше като камера за горене, която всеки миг ще се взриви, но успяха да стигнат до скалата. Той притисна ръка на варовика. Огнени линии полазиха скалата и оформиха входа на огромна врата.

— Хайде, бързо! — викна Лио, след което направи грешката да погледне назад. Само на един хвърлей камък първата менада излезе от гората. Очите ѝ бяха яркочервени. Тя се ухили и разкри острите зъби, поникнали в устата ѝ, след което замахна с нокти към най-близкото дърво и го разсече на две. Около нея се завихриха листа, все едно въздухът също полудяваше.

— Ела ми, геройче! — викна тя. — Присъедини се към мистериите!

Лио знаеше, че това е лудост, но думите отекнаха в ума му. Част от него искаше да се затича към нея.

„Чакай малко, момче — каза си той. — Спомни си златното правило на героите — няма да танцуваш с луди.“

И все пак направи крачка към менадата.

— Спри, Лио — очарователният глас на Пайпър го спаси. — Това е лудостта на Дионис. Не искаш да умреш.

Той си пое дълбока глътка въздух.

— Да. Но те стават по-силни. Трябва да побързаме.

Най-накрая вратите на бункера се отвориха. Менадата изръмжа. Приятелките ѝ се появиха от гората и всички заедно се спуснаха към героите като глутница.

— Обърнете се назад! — нареди Пайпър с най-убедителния си глас. — Ние сме на петдесет метра зад вас!

Това бе нелепо, но за момент очарователният ѝ глас проработи. Менадите се обърнаха и побягнаха натам, откъдето бяха дошли, преди да се спрат и да се спогледат объркани.

Лио и Пайпър влязоха в бункера.

— Да затворя ли вратата? — попита Пайпър.

— Не! — отвърна Лио. — Искам да влязат вътре.

— Така ли? Какъв е планът?

— Планът — повтори Лио, мъчейки се да се съсредоточи.

Имаха най-много половин минута, преди менадите да нахълтат вътре. А двигателят на „Арго II“ щеше да се взриви след... богове! Дванайсет минути.

— Какво да направя? — попита Пайпър. — Хайде, Лио!

Внезапно умът му се проясни. Това бе неговата територия. Нямахше да допусне менадите да го победят тук.

Лио взе бронзово дистанционно от най-близката кутия. Върху него имаше един-единствен червен бутон. Той го подаде на Пайпър.

— Трябват ми две минути. Изкатери се по мостчетата. Искам да разсееш менадите, както направи навън. Когато ти извикам, трябва да натиснеш бутона, където и да си. Но не и преди това.

— Какво прави той? — попита Пайпър.

— Все още нищо. Трябва да поставя капана.

— Две минути — кимна мрачно Пайпър. — Става.

Тя се затича до най-близката стълба и започна да се катери, докато Лио се спусна надолу по пътеките на бункера. Взимаше жици и машинни части от различни сандъчета и шкафове. Натискаше копчета и

активираше таймери от контролните панели на бункера. Правеше всичко това като пианист, който натиска клавишите на пианото, без да се замисля, доверявайки се на инстинкта си. Просто профуча през бункера, взимайки всичко, което му трябва.

Чух как менадите влизат вътре. За миг се спряха смаяни пред огромната пещера, пълна с лъскави предмети.

— Къде си? — извика Бабет. — Къде си, фалшиви господарю Дионис? Ела да празнуваш с нас!

Лио се опитваше да не я слуша, когато чу Пайпър някъде от мостовете горе.

— Хайде да потанцуваме! Обърнете се наляво!

Менадите завикаха объркани.

— Намерете си партньорка и я завъртете — извика Пайпър.

Чуха се още викове и няколко тежки тупвания. Явно някои от менадите бяха замахнали една към друга с тежки метални предмети.

— Спрете! — кресна Бабет. — Не търсете партньорка! Намерете героя!

Пайпър извика още няколко заповеди, но бе изгубила инерция.

Лио чу трополене на боси крака по стълби.

— О, Лио! — извика Пайпър. — Минаха ли двете минути?

— Секунда само! — Лио намери последното нещо, което му трябваше — златиста купчина плат с размерите на юрган. Той върза металната дреха към най-близката пневматична тръба и дръпна един лост. Всичко бе готово. Сега оставаше планът да проработи.

Той изскочи в центъра на бункера, точно пред „Арго II“, и извика.

— Хей! Тук съм!

След което разпери ръце и се ухили.

— Хайде на купона!

Погледна към брояча на корабния двигател и му се дощя да не го бе правил. Оставаха шест минути и половина.

Менадите слязоха от стълбите и го обкръжиха. Бяха внимателни. Лио танцуваше и пееше песни от различни телевизионни предавания с надеждата да ги обърка. Трябваше да хване всичките, преди да задейства капана.

— Да пеем заедно! — извика той.

Менадите изръмжаха. Кървавочервените им очи бяха пълни с ярост и умора. Змиите в косите им не спираха да съскат, а жезлите им

грейнаха с пурпурен пламък.

Бабет се присъедини последна към групата. Когато видя Лио сам, невъоръжен и танцуващ, се разсмя доволно.

— Постъпваш мъдро, задето приемаш съдбата си — каза тя. — *Истинският* Дионис ще бъде доволен.

— А, да, за това... — отговори Лио. — Мисля, че знам защо си е сменил номера. Вие, момичета, не сте никакви последователки. Вие сте полудели фенки. Не сте го намерили, защото той не иска да има нищо общо с вас.

— Лъжеш! — зави Бабет. — Ние сме духовете на виното! Нашият покровител се гордее с нас!

— Да бе — отвърна Лио. — И аз имам луди роднини. Не бих обвинявал господин Д.

— Убийте го! — кресна Бабет.

— Чакайте! — разпери ръце Лио. — Можете да ме убиете, но нали искате истински купон, а?

Менадите се поколебаха, както се и надяваше.

— Купон? — попита Кенди.

— Купон? — повтори Бъфи.

— О, да — Лио погледна нагоре и викна към мостчетата. — Пайпър? Време е за купона!

За три невероятно дълги секунди не стана нищо. Лио просто стоеше ухилен пред дузина побеснели нимфи, които искаха да го нарежат на малки полубожествени кубчета.

В следващия миг целият бункер оживя. Тръбите се издигнаха около менадите и забълваха лилав пушек. Пневматичните тръби започнаха да плюят метални конфети. Вълшебното табло над тях проблесна и надписът върху него се смени на: „Добре дошли, луди нимфи!“.

От озвучителната система екна музика — *Rolling Stones*, любимата банда на майката на Лио. Обичаше да ги слуша, докато работи, понеже така си спомняше добрите стари времена в работилницата на майка си.

Застанала на мостчето, Пайпър погледна надолу към хаоса, който бе създала с едно натискане на бутона, и зяпна. Дори менадите изглеждаха впечатлени от купона на Лио.

Ако имаше повече време, Лио щеше да се справи дори по-добре, да добави лазери, пиротехника, може би дори храна и напитки. Но за две минутки — толкоз. Няколко менади се хванаха една друга и затанцуваха. Една запя „Хоки Поки“.

Само Бабет не изглеждаше впечатлена.

— Какви са тези номера? — попита тя. — Това тържество не е за Дионис!

— Нима? — погледна нагоре Лио. Огледалното кълбо бе застанало почти на мястото си. — Но ти не си видяла последния номер.

Топката се разтвори. От нея падна грайфер, а Лио скочи и се хвана за него.

— Хванете го! — нареди Бабет. — Менади, в атака!

Тя обаче не можа да привлече вниманието им. Пайпър отново започна да реди инструкции за танци, обърквайки ги със сложни команди.

— Ха наляво, ха надясно, ударете вий глави! Сядай долу, ставай горе, а после ти падни!

Скрипецът издигна Лио във въздуха, докато менадите се събраха под него, точно както искаше. Бабет скокна във въздуха и челюстите ѝ изцракаха под краката му.

— Сега — промърмори той на себе си, надявайки се таймерът да е нагласен както трябва.

БУМ! Най-близката пневматична тръба изстреля една златна мрежа към менадите и ги покри като парашут. Перфектен изстрел.

Менадите се опитаха да се измъкнат. Те пробваха да свалят мрежата, да я разкъсат със зъби и нокти, но без резултат. Докато я ритяха и блъскаха, тя просто променяше формата си, докато накрая се втвърди под формата на кубична клетка от чисто злато.

Лио се ухили.

— Пайпър, натисни бутона отново!

Тя го направи и музиката спря. Купонът свърши. Лио скочи от куката върху току-що направената клетка. Потропа по покрива, за да е сигурен, но металът бе здрав като титан.

— Пусни ни! — викна Бабет — каква е тази зла магия?

Тя заудря по решетките, но дори нейната суперсила не можеше да се мери със златистия материал. Другите менади засъскаха, завикаха и заудряха с жезли по клетката.

Лио скочи на земята.

— Сега купонът е мой, дами. Клетката е направена от мрежата на Хефест, малка рецепта, измислена от баща ми. Може би сте чували историята. Той хванал жена си Афродита да му изневерява с Арес и затова хвърлил златна мрежа над тях, та да ги видят всички. Останали в капан, докато той не решил да ги пусне. Мрежата тук е направена от същия материал. Щом два бога не са успели да се измъкнат, и вие нямате шанс.

Лио се надяваше да е прав за това. Побеснели, менадите започнаха да се катерят една върху друга в затвора си, в напразни опити да разсекат стените му.

Пайпър слезе по една стълба и застана до него.

— *Лио, ти си невероятен.*

— Знам — отвърна той и погледна към двигателя на кораба, след което застина.

— Ще бъда великолепен още около две минути. След това няма да бъда никакъв.

— О, не — посърна Пайпър. — Трябва да се измъкнем оттук!

Внезапно Лио чу познат звук от входа на бункера — скърцането на зъбчати колела, пуфтенето на парна машина и топуркането на метални крака по пода.

— Бъфорд! — извика Лио. Автоматичната маса забръмча около него и започна да отваря и затваря чекмеджетата си.

Джейсън застана ухилен зад него.

— Чакахте ли ни?

Лио прегърна малката масичка.

— Бъфорд, толкова съжалявам. Вече няма да се отнасям така с теб. Обещавам, приятелю. Ще те бърша само с „Лемън Предж“ с формула за допълнително овлажняване! Когато поискаш!

Бъфорд весело изпафка.

— Лио — напомни му Пайпър. — А взривът?

— Да! — Лио отвори предното чекмедже на Бъфорд и взе синкопатора. След това изтича до камерата за горене.

Трийсет и три секунди. А не трябваше да бърза. Щеше да има само един шанс. Лио внимателно постави синкопатора в камерата за горене и затаи дъх. Двигателят запърпори. Стъклените цилиндри

грейнаха от горещината. Лио бе сигурен, че щеше да изгори, ако нямаше имунитет срещу огъня.

Корпусът на кораба се разтърси, заедно с целия бункер.

— Лио? — попита нервно Джейсън.

— Дръж се — отвърна Лио.

— Пусни ни! — изсъска Бабет от златната си клетка — ако ни унищожиш, Дионис ще те накара да съжаляваш!

— Вероятно ще ни прати благодарствена картичка — изръмжа Пайпър. — Но това няма значение. Всички ще сме мъртви.

Камерата за горене отвори различните си отделения с цъкане. Смъртоносно опасните течности и газове изпълниха синкопатора. Двигателят потръпна. След това жегата намаля, треперенето престана и двигателят доволно замърка.

Лио постави ръка на корпуса, който вече дрънчеше от магическа енергия. Бъфорд се отърка нежно в крака му и изпуфтя.

— Браво, Бъфорд — Лио се обърна гордо към приятелите си, — това е звукът на двигател, който няма да експлодира.

* * *

Лио нямаше и идея колко е уморен, докато не припадна.

Когато се събуди, се намери легнал на една койка до „Арго II“. Всички от хижата на Хефест присъстваха. Те бяха стабилизирали работата на двигателя и се изумяваха от гения на Лио.

Щом стана на крака, Джейсън и Пайпър го дръпнаха настрани и го увериха, че не са казали на никого колко близо е бил корабът до взривяване. Никой нямаше да разбере за огромната грешка, която едва не бе изпарила гората.

Но Лио не можеше да спре да трепери. Едва не бе прецакал всичко. За да се успокои, той взе един „Лемън Пледж“ и внимателно полира Бъфорд. След това взе резервния синкопатор и го заключи в един шкаф, който нямаше крачка. За всеки случай. Бъфорд бе темпераментна маса.

След около час Хирон и Аргус дойдоха от Голямата къща, за да се погрижат за менадите.

Аргус, началникът на охраната, бе висок, русокос и със стотици очи по цялото тяло. Той изглеждаше засрамен от това, че дузина опасни менади бяха нахлули в пазена от него територия, без той да забележи. Аргус никога не говореше, но замига нервно и всичките му очи погледнаха към пода.

Хирон, директорът на лагера, изглеждаше повече ядосан, отколкото притеснен. Той погледна менадите отвисоко, което като кентавър не му беше особено трудно. От кръста надолу имаше тялото на бял жребец, а нагоре — на човек на средна възраст, с къдрава кафява коса и брада, нарамил лък и колчан на гръб.

— Пак ли те — оплака се Хирон. — Здравсти, Бабет.

— Ще ви унищожим! — изкрещя Бабет — Ще танцуваме с вас, ще ви нахраним с мезета, ще празнуваме до сутринта и после ще ви разкъсаме на парчета!

— Аха — Хирон не изглеждаше впечатлен, след което се обърна към Лио и приятелите му.

— Добре се справихте. Последния път, когато тези момичета дойдоха да търсят Дионис, стана голяма пакост. Добре е, че ги хванахте, преди да се развихрят. Дионис ще е много доволен.

— Значи те го дразнят? — попита Лио.

— Абсолютно — отвърна Хирон. — Господин Д. презира своя фен клуб почти толкова много, колкото презира и героите.

— Ние не сме негов фен клуб! — зави Бабет. — Ние сме негови последователки, избраници, специални любимки!

— Аха — каза Хирон отново.

— Значи — Пайпър се размърда неспокойно, — значи Дионис нямаше да се ядоса, ако ги бяхме унищожили.

— О, не, щеше да се ядоса — отговори Хирон. — Ако ги бяхте наранили, Дионис щеше да е принуден да ви подлуди или да ви убие, а може би и двете. Така че поздравления за добре свършената работа.

Хирон се обърна към Аргус.

— Планът е същият като миналия път, нали?

Аргус кимна и даде знак на един от лагерниците на Хефест, който качи клетката на един мотокар.

— Какво ще ги правите? — попита Джейсън.

— Ще ги пратим на място, където ще се чувстват като у дома си — усмихна се мило Хирон. — Ще ги качим на автобус за Атлантик

Сити.

— Ау — каза Лио. — Но там си имат достатъчно проблеми.

— Не се безпокой — успокой го Хирон. — Менадите ще се изтощят от купоните много бързо и ще изчезнат до следващата година. Винаги се появяват около празниците. Много е досадно.

Менадите бяха отведени надалеч. Хирон и Аргус се отправиха към голямата къща, а сълагерниците на Лио му помогнаха да заключи бункер номер девет за през нощта.

Обикновено Лио работеше до късно, но този път реши да си почине. Все пак бе Бъдни вечер. Заслужаваше го.

Лагерът на нечистокръвните не празнуваше празниците на смъртните, но всички около лагерния огън бяха в добро настроение. Някои деца пиеха яйчен крем. Лио, Джейсън и Пайпър го пропуснаха и предпочетоха горещ шоколад.

Заслушаха се в песните край огъня и се загледаха в искриците, които излизаха от него и се издигаха към звездите.

— Пак ми спасихте живота — каза Лио на приятелите си. — Благодаря ви.

Джейсън се усмихна.

— За теб винаги, Валдес. Сигурен ли си, че „Арго И“ е вече в безопасност?

— В безопасност? Не. Но се надявам да не експлодира.

— Много ни окуражи — засмя се Пайпър.

Останаха смълчани, щастливи от това, че са заедно, но Лио знаеше, че този миг на радост е мимолетен. „Арго II“ трябваше да бъде завършен преди лятното слънцестоене. След това щяха да отплават, за да извършат големия подвиг. Първо трябваше да открият стария дом на Джейсън, римския лагер. А след това ги очакваха гигантите. Майката Земя Гея, най-древния и могъщ враг на боговете, бе насочила армиите си към Олимп. За да я спрат, Лио и приятелите му трябваше да достигнат Гърция, древната родина на боговете. Лио знаеше, че може да умре във всеки един момент на пътуването.

Но сега реши да се наслади на мига. Когато всеки ден ти е подарен, това бе единственото, което можеш да направиш.

Той вдигна чашата с горещ шоколад.

— За приятелите.

— За приятелите — съгласиха се Пайпър и Джейсън.

Лио остана до лагерния огън, докато водещият певец от хижата на Аполон не предложи да потанцуват на „Хоки Поки“.

Тогава Лио реши да си легне.

[1] Район в САЩ, в който, според слуховете, се осъществяват контакти с извънземни. — Б.пр. ↑

[2] Марка препарати за почистване. — Б.пр. ↑

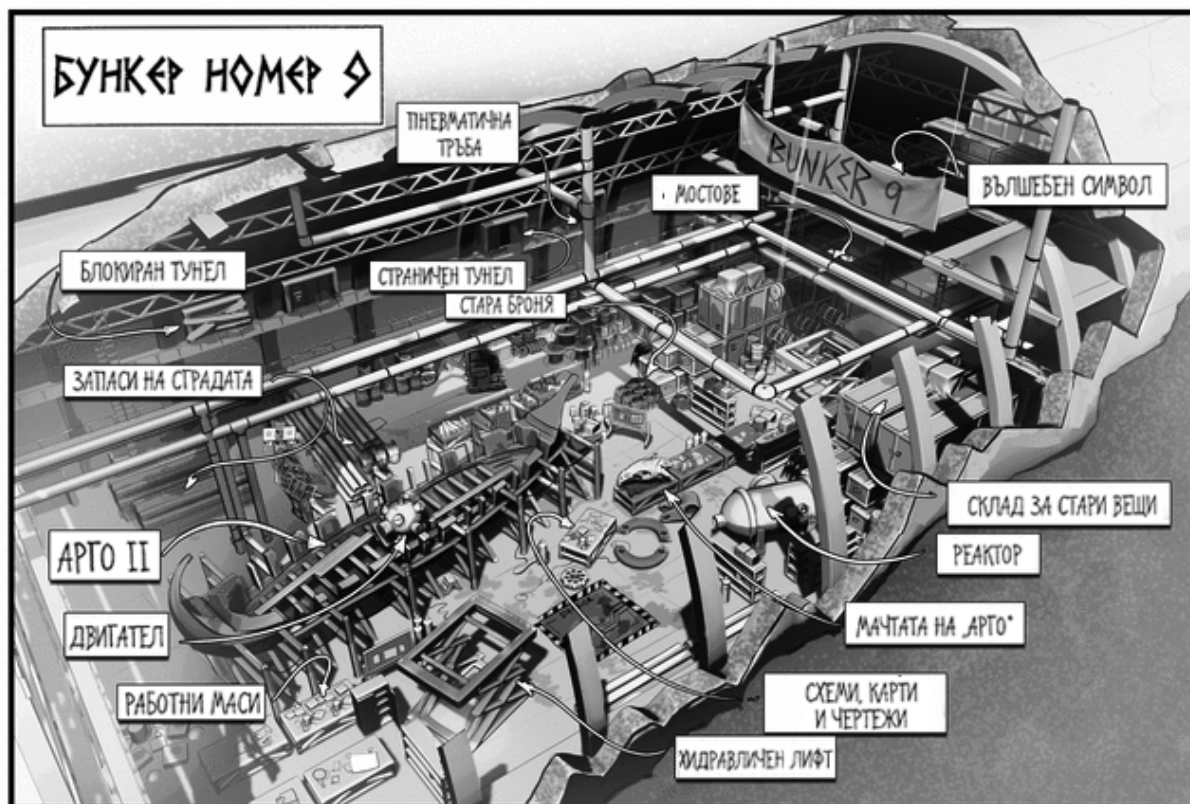
[3] Дума, използвана от индианеца Тонто, герой от американската радио- и телевизионна поредица „Самотният рейнджър“, в смисъла на „верни приятелю“. — Б.ред. ↑

[4] Queso (исп.) — сирене. — Б.ред. ↑

[5] Популярна английска песен за танци. — Б.пр. ↑

[6] Популярен телевизионен сериал. — Б.пр. ↑

БУНКЕР НОМЕР 9

ПРОРОЧЕСКА ИГРА

ПРОРОЧЕСТВОТО

*Седмина герои
ще сбере зовът,
през огън или буря
ще премине светът.
Клетва трябва да се спази със сетен дъх.
Пред портите на смъртта
бди врагът.*

ОТКРИЙ ИМЕНАТА НА ГЕРОИТЕ

Разберете кои са седемте герои от пророчеството, като оправите реда на буквите в имената им!

СЪНДЖЕЙ
ИЛО
РЪППАЙ
КНАРФ
ЪЛЗХЕЙ
СИРПЪ
БЕТНАА

Открий имената на героите

Джейсън, Лио, Пайпър, Франк, Хейзъл, Пърси и Анабет са героите от пророчеството.

ОЛИМПИЙСКА ИГРА НА ДУМИ

Открийте думите в буквената плетеница!

Н	П	Ъ	Р	С	И	М	Д	Н	К	Е	А	С	В	П	Ф
Е	М	Е	Н	А	Д	А	Г	О	И	С	Е	Р	Т	А	Ф
Ч	Е	Р	Г	Н	Т	Ф	Х	К	Н	Т	Л	О	К	Й	Ъ
И	Ъ	Г	И	А	К	О	О	П	Ж	Е	Л	И	О	П	Ф
С	Ю	М	О	Б	А	Ф	Х	О	А	М	Е	Т	Я	Ъ	У
Т	Г	Р	Г	Е	М	У	Ф	К	Л	Ф	О	Д	У	Р	Ц
О	З	Щ	Ч	Т	О	А	М	А	Л	Т	Е	Я	Ж	О	Л
К	Х	Е	Р	М	Е	С	А	Ч	О	К	Я	У	Г	Д	Е
Р	О	З	Ф	Х	Е	К	Р	О	Е	Г	И	Д	А	М	В
Ъ	Л	Т	А	Л	И	Я	Г	В	И	Ш	К	О	Т	Х	К
В	С	К	Р	Ю	П	Д	О	Г	К	А	К	У	С	Ю	Р
Е	И	Т	Ф	К	Е	О	С	К	Ф	Х	Р	Т	И	М	О
Н	Ъ	А	К	Р	Т	Г	О	Д	Н	Е	В	Н	И	К	Т
Р	Н	Р	О	К	М	Б	О	Ж	Е	С	Т	В	Е	Н	А
К	Б	Ъ	Ф	О	Р	Д	К	Д	Ж	Е	Й	С	Ъ	Н	Ъ
Т	К	Р	О	М	К	А	Р	А	А	Ф	Е	С	Т	У	С

Амалтея
Анабет
Арго
Бъфорд
Джейсън
Дневник
Егида
Какус
Кинжал
Левкрота
Лио
Люк

Менада
Божествен
Нечистокръвен
Пайпър
Пърси
Талия
Фестус
Хермес
Холсиън

Олимпийска игра на думи

Н	П	Ъ	Р	С	И	М	Д	Н	К	Е	А	С	В	П	Ф
Е	М	Е	Н	А	Д	А	Г	О	И	С	Е	Р	Т	А	Ф
Ч	Е	Р	Г	Н	Т	Ф	Х	К	Н	Т	Л	О	К	Й	Ь
И	Ъ	Г	И	А	К	О	О	П	Ж	Е	Л	И	О	П	Ф
С	Ю	М	О	Б	А	Ф	Х	О	А	М	Е	Т	Я	Ъ	У
Т	Г	Р	Г	Е	М	У	Ф	К	Л	Ф	О	Д	У	Р	Ц
О	З	Щ	Ч	Т	О	А	М	А	Л	Т	Е	Я	Ж	О	Л
К	Х	Е	Р	М	Е	С	А	Ч	О	К	Я	У	Г	Д	Е
Р	О	З	Ф	Х	Е	К	Р	О	Е	Г	И	Д	А	М	В
Ъ	Л	Т	А	Л	И	Я	Г	В	И	Ш	К	О	Т	Х	К
В	С	К	Р	Ю	П	Д	О	Г	К	А	К	У	С	Ю	Р
Е	И	Т	Ф	К	Е	О	С	К	Ф	Х	Р	Т	И	М	О
Н	Ъ	А	К	Р	Т	Г	О	Д	Н	Е	В	Н	И	К	Т
Р	Н	Р	О	К	М	Б	О	Ж	Е	С	Т	В	Е	Н	А
К	Б	Ъ	Ф	О	Р	Д	К	Д	Ж	Е	Й	С	Ъ	Н	Ъ
Т	К	Р	О	М	К	А	Р	А	А	Ф	Е	С	Т	У	С

БЕЛЕЖКА ОТ РИК РИЪРДЪН

Започнах „Пърси Джаксън“ като приказка за лека нощ, която разказвах на сина си Хейли. Това се случи през лятото на 2002 година, когато Хейли беше в първи клас и имаше проблеми в училище. Скоро разбрахме, че е хиперактивен и страда от дислексия. Четенето му бе трудно, но въпреки това той обичаше старогръцките легенди и митове, които преподавах в училище от години. За да запазя интереса му към книгите, започнах да му разказвам митове у дома. Когато ги свърших, той ме помоли да измисля нови. В резултат на това се появи Пърси Джаксън, съвременният герой, който, вдъхновен от неприятностите на собствения ми син, страда от дислексия и е хиперактивен.

През годините Хейли и Пърси израснаха заедно. Пърси стана герой, но и Хейли извърши няколко подвига. Преодоля проблемите си с четенето, стана отличен ученик, запален читател и — което ме удиви — започна да пише собствени неща. Скоро завърши първия си ръкопис, който е по-дълъг, от която и да е моя книга! И трябва да ви призная, че уменията му далеч надхвърлят моите, когато бях на неговата възраст.

Докато пиша тези редове, Хейли и Пърси са връстници — на по шестнайсет години. За мен е невероятно, че стигнаха толкова далеч. И когато реших да издам тази книжка с разкази, ми хрумна, че може би Хейли има какво да каже за света на Пърси. Все пак той е вдъхновителят му. Ако не беше той, никога нямаше да напиша „Похитителят на мълнии“.

Попитах Хейли дали би искал да напише разказ за „Дневниците на героя“. Той веднага прие предизвикателството. Крайният резултат е „Синът на магията“, история, с която Хейли навлиза в досега неизследвани територии от света на Пърси. Тя поставя интересен въпрос — какво е станало с героите, подкрепили Кронос, след „Последният олимпийец“?

Предстои ви да се срещнете с един от тези герои. Ще научите още как работи мъглата и защо чудовищата надушват героите. Ще ми

се отговорите на тези въпроси да бяха хрумнали първо на мен!

С този разказ кръгът между Хейли и Пърси се затваря. Момчето, което ме вдъхнови да създам Пърси Джаксън, сега пише за света му. С огромно удоволствие ви представям „Синът на магията“, дебютния разказ на Хейли Риърдън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.